

A MOK Elnökségének

VISSZHANG - LXVII. évfolyam, 33. szám, 2023. augusztus 18.

Idén október 14-én leszek – ha megérem – a Semmelweis Egyetem aranydiplomás orvosa. Nyugdíjasként heti 48 órán át látok el betegeket két közfinanszírozott kerületi szakrendelő sebészeti osztályán. Ezt nem panaszképpen mondom, éppen ellenkezőleg. Ha nem lenne ilyen csapnivaló a magyar egészségügy szolgáltató hálózata, a korombéli aggastyánokat már régen a sétaterek sakkasztalaihoz ültették volna. A sors és a tehetségtelen magyar politika kegyes hozzám. Szükség van rám. Félreértés ne essék, csak a betegeknek van szükségük rám, senki mást nem érdekel az egész.

Sajnos – immár biztosra mondható – az érdeklődéstől mentesek körét bővíti a MOK választott vezetősége (előzmény az *ÉS*-ben: dr. Felkai Péter nyílt levele). Nagy nehezen tudomásul vettem, hogy a botránnyosan antihumánus és teljesen szakszerűtlen járványkezelés során az orvosi tudományosság nevében a MOK vezetése egyszer sem emelt vétót, amit akkor (még köztestületként nemcsak megtehetett volna, hanem) kötelessége lett volna megtenni. A „helytállás” jutalmaként a tudományban analfabéta kormány teljesítette a kamara vezetésének álmát: fölemelte a fizetéseket. Persze nagy ára lett ennek, mindenki tudja: a hálapénz betiltása és a vezényelhetőség. Aki tehette, el is ment az állami szektorból. A Kamara is megkapta a magáét: szélnek lett eresztve.

Minden, általam meg nem bocsátható bűn ellenére hétköznapi szolidaritásból beléptem a jogfosztott Kamarába. Azt reméltem, hogy a kormány szavahihetetlensége kijózanítja a MOK vezetését, és köztestületi hivatása nélkül immár szabadon gyakorolhatja hobbiját, az orvosi érdekvédelmet. Ez sem történt meg, sőt a napokban fölröppent hír szerint Kincses elnök úr és Pintér belügyminiszter „megegyezett” a járóbeteg-ellátásban évszázadok óta rendszerektől függetlenül fenntartott napi 6 órás munkaidő fölemeléséről az iparban és a hivatali életben szokásos napi 8 órára. Ez a döntés természetesen betegellenes és orvosellenes egyszerre. Ebben nincs meglepő.

Azt azonban szeretném tudni, hogy a belügyminiszter miért éppen a felosztatott kamara elnökével hagyatta jóvá a kormányzati szószegést, továbbá milyen megfontolásból ment el a megalázott, kiakolbólított kamara vezére „megegyezni” a belügyminiszterrel.

Nincs kétségem, hogy mindkét fél meg tudja magyarázni a „bizonyítványát”, ezért van még egy zárókérdésem: nem érzik saját erkölcsi ellehetetlenülésüket?